

I.

JE TU PRVÉ KOLO.

KÚZELNÍK MÁ SÓLO

1.

Horizontálne nekonečná jaskyňa z netheritu s množstvom výklenkov, lávových jazier a lávopádov pripomínala peklo. Stál prikrčený za štrkovými blokmi a pozoroval dvoch bezcieľne blúdiacich zombie pigmanov, motajúc sa tým bezútešným priestorom, ako by stratili orientáciu. Ostatne nebolo by divu. V Netheri neexistuje noc ani deň, nefungujú správne kompasy ani hodiny, a už vôbec nie mapy. Láva sa šíri dvakrát tak ďaleko ako v normálnom svete a oheň je úplne všade. Ideálne prostredie pre jeho nový výtvor – Kúzelníka.

Nechcel ho hneď pustiť do Endu na Ender draka. Zdalo sa mu to príliš riskantné. Na druhej strane na to, aby sa iba potuloval medzi ovcami, sliepkami a kravami v tom normálnom svete, bol jeho výtvor príliš inteligentný. Potreboval si totiž overiť jeho schopnosti. V podstate to bola umelá inteligencia a ako taká nemala medzi ovcami a dedinčanmi čo robiť. Samozrejme, oranžovo nasvietený pekelný Nether, to bola iná káva. Tu sa mohol skutočne niečo naučiť. Doposiaľ boli v netherovej jaskyni len oni dvaja. Kúzelník a Klečil v podobe skina v čiernom tričku. Ale za glowstonovými, oslnivo žiariacimi stalaktitmi, sa objavili prví dvaja ghasťovia.

Sivé kocky s deviatimi končatinami sa vznášali vo vzduchu so zatvorenými očami aj ústami a vzdialenosť medzi nimi a Kúzelníkom sa zmenšovala. Jaroslav Klečil pri počítači presunul svoj skin za vedľajšie bloky, prikrčil sa za nimi a nechal ho pozorovať Kúzelníka. Prvý ghasť otvoril oči. Kúzelník na nich pozeral zo vzdialenosti dvadsiatich blokov. A pozeral aj vo chvíli, keď sa ghasťovi

otvorili aj ústa a vyšla z nich ohnivá guľa. Nebola veľmi rýchla, ale letela (alebo skôr sa vznášala) priamo na Kúzelníkovu hlavu. Klečil pri počítači stuhol. *Doparoma, čo robí? Prečo len zíza? Veď doňho predsa zakódoval pud sebazáchovy.*

Ohnivá guľa už bola iba blok od Kúzelníkovej hlavy, keď s ňou nepatrne uhol kúsok nabok. Žeravá guľa preletela tesne okolo neho a desať blokov za ním narazila do stalaktitu a explodovala za žiarivého ohňostroja iskier. Kúzelník sa mierne zapotácal. Teraz otvoril oči a ústa aj druhý ghastr a hneď potom z neho tiež vyletela ohnivá guľa. Kúzelník zdvihol pravú ruku dľaňou otočenou k nej a ohnivá lopta explodovala len dva bloky od útočiaceho ghastra, ktorého tlaková vlna odhodila na netheritovú skalú.

Klečil si pri svojom stole v obývačke vydýchol a presunul svoj skin viac dopredu, aby na Kúzelníka lepšie videl. Hlavne bol však rád, že to funguje. Jeho Kúzelník sa dokáže učiť, a dokonca dokáže ohromne rýchlo vygenerovať veľmi účinnú obranu. Z reproduktorov na polici nad počítačom sa ozvalo zlovestné šplechnutie. Dal povel svojmu skinu, aby sa otočil.

Blaze už mal polovicu svojho tela vonku z lávového jazera a o chvíľu sa vznášal nad žeravou hladinou. Žltý mob, ktorého telo vlastne žiadnym telom nebolo, pretože sa skladalo iba z hranaťých fragmentov voľne levitujúcich vedľa seba, si tentoraz nevšímal Kúzelníka, ale vystrelil tri ohnivé gule priamo naňho. Klečilove prsty sa rozbehli po klávesnici a jeho skin zareagoval tak, že uskočil nabok. Smrtiace objekty preleteli tesne okolo jeho hlavy. A všimol si, že ho zaregistroval aj Kúzelník. Ten rozprestrel obe ruky a zaklonil hlavu. Odniekiaľ zhora sa začal znášať dážď. Klečil netušil, ako na túto obranu jeho výtvor prišiel, vedel však, že funguje, aj keď pomaly. Blaze sa okamžite presunul mimo dažďovej zóny, ale predsa mu to ubralo podstatnú časť energie. Tú však čoskoro načerpal v horúcej vyhni nad hladinou lávového jazera a hneď potom vypustil ďalšie tri ohnivé gule. Tentoraz smerom ku Kúzelníkovi. Tomu sa odrazu v ruke objavila snehová guľa. Otočil sa

s ňou ku Klečilovmu skinu a hodil mu ju. Klečil bol taký prekvapený, že ju ledva chytil. Ale vedel, čo s ňou. Vrhol ju proti útočiacemu mobovi. Zásah bol presný. Stvorenie sa rozletelo na žeravý prach a vypadla z neho ohnivá tyč. Rýchlo sa rozhladol okolo, ale okrem troch zombie pigmanov, ktorí si nevšimli ani jeho, ani Kúznika, nikde žiadne ďalšie nebezpečenstvo nehrozilo. To teda bolo o vlások. Oprel sa o opierku stoličky a premýšľal o tom, prečo jeho Kúznik nehodil snehovú guľu priamo proti blazeovi. Prečo to, doparoma, urobil tak komplikovane? Potom si však uvedomil, že vlastne jeho práčne vytvorená nová bytosť nemá mód pre zabíjanie, len pre obranu. No samozrejme, preto ju musel hodiť jemu, aby ho zabil on sám. Ale ako vôbec prišiel na to, že by na blazea mala platiť snehová guľa? Ako mu to napadlo, keď sa s týmto mobom stretol prvý raz? Musel si sťahovať dáta priamo zo zdrojového kódu hry.

Z výklenku v netheritovej stene sa vykolísal nether skeleton. No vida. Miestni sa už asi do počuli, že majú nového návštevníka. Klečil nepochyboval o tom, že jeho Kúznik ho hravo zachráni aj pred týmto veľmi nebezpečným mobom.

2.

Školská keramická dielňa sa nachádzala v suteréne školy. Úzke okienka boli až hore pod stropom a zvonku tak boli tesne nad chodníkom, takže sa chlapci vždy zabávali tým, že tipovali okolo-idúce spolužiačky podľa nôh.

„Toto bola jasná Křikavová z kvarty. Tie jej mohutné klobásky poznám. Navyše nosí príšerné červené topánky,“ vyhodnotil nohy mihajúce sa za okienkom Miro Zamazal.

„Teda chalani, vy ste ale fakt uletení,“ okomentovala to Bára Vytloukalová, sediac na lavici vedľa Michaely Vonáškovéj.

Dvere dielne sa rozleteli a dovnútra vpadla profesorka Hvízdalová.

„Tak ako sme na tom?“ spýtala sa skôr, než za sebou zavrela dvere.

Ivana Hvízdalová bola jednou z najmladších členiek učiteľského zboru. Učila totiž druhý rok a bola obľúbená, obzvlášť u chlapcov. Malá krátkovlasá čiernovláska prezývaná Vetroplach si ich získala tým, že poznala Linkin Park, Limfao a Wohnoutov. A ako sa vyjadril Ondro Tichý, žerie správnu hudbu, a nie dychovku ako Klofina.

„Takže zadanie bolo *Moja najobľúbenejšia živá bytosť*, či už človek alebo zviera. Máte všetci? Môžeme začať vkladať do pece?“

Kristína Lomská prikývla, ako by hovorila za všetkých.

„Ja mám nášho psa,“ ozvala sa Tereza Šmajsová a ukázala na podivne rozplásnuté stvorenie, ktoré sa skôr podobalo chobotnici so štyrmi chápadlami, než psovi.

„Nohy mu veľmi nedržia,“ dodala, keď si všimla udivený pohľad profesorky.

„Asi sa zničil, keď naháňal sliepky,“ vysvetlil to Miro.
Hvízďalová ho sprážila pohľadom.

„No jasné. Kto iný než Zamazal musí mať vtipné poznámky. Tak sa pochváľ so svojim umeleckým dielom, ty náš sochár.“

Ukázal na vedľajší stôl a Hvízďalová k nemu prišla.

„No vida, čo náš mladý tvorca vymyslel. Ale to mala byť živá bytosť.“

„No veď áno,“ povedal trochu urazene Zamazal.

„Že by komplikovaná krabica na topánky?“ hádala profesorka.

Miro prevrátil oči a Michaela s Bárrou vyprskli do smiechu.

„Nie. To je creeper.“

„Čože to je?“ spýtala sa Hvízďalová a naklonila sa až nad stôl.

„Creeper. To je taký živočích. A celkom nebezpečný.“

„A prečo je hranatý?“

„Tam je všetko hranaté, pani profesorka, aj kravy,“ ozvala sa Michaela.

„Kde?“

„No v Minecrafte.“

„Aha. To je nejaká vymyslená planéta?“

Kubo sa otočil k stene a pološeptom povedal Ondrovi:

„Ty kokso, tá je úplne mimo.“

3.

Jaroslav Klečil mal dvadsaťpäť rokov a jeho chudá postava merala stodeväťdesiatdva centimetrov. A vzhľadom na to, že väčšinou chodil v čieranom, vyzeral ako skutočný enderman (čomu ešte napomáhala knísavá chôdza sprevádzaná neprirodzene kmitajúcimi rukami). V kancelárii riaditeľa DigiSoftu mu však výzor endermana bol úplne na nič.

„Klečil, vy ste sa zbláznili. Ja som nechcel žiadneho moba. Ja som od vás chcel len drobnú aktualizáciu tejto hry vzhľadom na české podmienky.“

„Je to Kúzelník,“ hlesol nešťastne programátor.

Pracoval na ňom dva mesiace, a keď si teraz predstavil, že mu ho riaditeľ zareže, obchádzala ho hrôza. Tak mu na ňom záležalo.

„To ste ma asi zle pochopili, Klečil. Ja som iba chcel, aby sa tí mobovia prejavovali viac česky.“

„Sliepka kvoká a ovca bečí.“

„No tak nech to, doparoma, robia česky.“

„A creeper bude česky syčať,“ utieklo nešťastnému Klečilovi.

„Prosím?“ spýtal sa výhražne riaditeľ.

„Ale nič,“ mávol rukou programátor a zahľadel sa do zeme.

Keď potom zdvihol oči, zopakoval znova:

„Je to Kúzelník. A má magické kúzlo.“

Riaditeľ sa oprel do stoličky, zopol ruky na hrudi a preplietol si prsty:

„Tak pozrite, Klečil. Zabudnite na Kúzelníka. Sám ste kúzelník. A jediné magické kúzlo, ktoré teraz od vás chcem, je to, že si zoberiete ten disk a odčarujete sa aj s ním z mojej kancelárie. A to bleskom.“

4.

Cesta z riaditeľovej kancelárie sa Jaroslavovi Klečilovi javila ako cesta do pekla. Takmer celý svet sa mu v priebehu pár minút zrútil. Dva mesiace práce, dva mesiace vymýšľania, konštruovania, pilovania, doladovania a potom týždeň navrhovania toho najlepšieho skina. A teraz to všetko môže hodiť z okna. Zničiť, zadupať do zeme. Jeho Kúzelníkovi nebolo ani dovolené predviesť, čo všetko vie. A pritom toho vie naozaj veľa.

Keď prechádzal okolo dverí kancelárie Michaely Ambrosovej, zarazil sa. Bol síce na ceste do pekla, ale jeho cestu by Miša mohla aspoň trochu predĺžiť. Slniečko firmy, ktoré mal na domácom počítači na ploche, aj keď tá fotka bola dosť nekvalitná, keďže ju odfoťtil mobilom, a to tak, aby si to nevšimla. Musel byť rýchly, takže bola trochu rozmazaná, ale to mu vôbec neprekážalo, pretože aj pri tom miernom rozmazaní bola strašne krásna. Koľkokrát už sníval o tom, že ju pozve napríklad na kávu. A potom možno aj do kina, a potom k sebe domov. Nikdy na to však nenašiel odvahu. Lenže teraz, keď je aj tak na ceste do pekla, tak by si snáď aspoň tú kávu so svojou tajnou láskou mohol dopriať. Niečo ako posledné želanie odsúdeného. Zaklopal na dvere (skôr než si to rozmyslí) a nazrel dovnútra. Jeho víla akurát intenzívne búšila do klávesnice.

„Môžem na chvíľku vyrušiť?“ spýtal sa opatrne.

Otočila k nemu hlavu.

„Keď to bude rýchle...“ povedala tak trochu namrzene.

„Mal som celkom zlý deň, tak som si myslel...“

„Ja ho mám tiež zlý. Už celý týždeň,“ zavrčala a ďalej jej prsty behali po klávesnici.

„No tak som si myslel, či by sme si možno po práci nezašli na kávu.“

„Nezašli.“

„Prosím?“

„Fakt nemám náladu,“ povedala bez toho, aby zdvihla oči od monitora.

Ešte chvíľu tam stál, potom vycúval späť na chodbu a zavrel za sebou dvere. Jeho cesta do pekla bola voľná. Mal zelenú.

5.

Budova gymnázia postavená niekedy pred sto rokmi mala tri poschodia plus už spomenutý suterén, kde sa okrem keramickej dielne, kotolne, skladu učebníc, pomôcok a miestnosti školníka nachádzala aj počítačová učebňa. Stropy boli nízke, navyše sa pod nimi tiahli kúrenárske rúry, takže veľmi vyskakovať sa tam nedalo.

Minecraftová skupina mala šesť členov a ich prirodzeným vodcom bol Miro Zamazal, ktorý dokonca vytvoril klubovú vlajku a vymyslel aj názov skupiny: Mirekraft. Prístup k počítačom mimo vyučovacej hodiny im umožňoval školník, štyridsaťpäťročný Ján Pešík, ktorého úplne holá lebka a hlboko vpadnuté oči vzbudzovali dojem, akoby bol z príbuzenstva Addamsovej rodiny. Stretávali sa tam poobede dvakrát do týždňa a každého hráča ten týždeň stál vždy štrnásť korún, čo pri šiestich členoch bola cena jedného balíčka cameliek, vyžadovaného Pešíkom.

Teraz sa tam zišli v plnej klubovej zostave: Miro Zamazal (nazývaný Mazal), Ondrej Tichý, Jakub Vízner (nazývaný Vizour), Vojto Hrubý (nazývaný Múka), Milan Hyndrych a Martin Voříšek (nazývaný Orech). Takmer obradne na stôl položili vypálené figúrky mobov, a tak na stole naraz vedľa seba stáli: pig, ederman, creeper, zombie, spider a squid. Väčšinou nebolo dovolené vynášať výtvyry žiakov z keramickej dielne, ale v tomto prípade sa Mirovi podarilo Hvizdalovú prehovoriť. Slúbil, že ich zasa vráti, iba ich chcel zafarbiť, aby boli krajší. S tým zafarbením to bola pravda, o žiadnom

vrátení však vôbec neuvažovali. Ondro vyložil na stôl päť malých plechoviek s nitro farbami a tri štetce.

„A kde máš riedidlo?“ húkol naňho Miro.

„Aké riedidlo?“

„No normálne. Aby sme potom mohli umyť tie štetce a tiež svoje ruky.“

„No to som nevzal, to mi nenapadlo.“

„Tak to si fakt hviezda.“

„Zato mám ale striebornú farbu.“

„Tú si mohol kludne nechať doma. Alebo ty tu snáď vidíš nejakú silverfish?“

„Tak urobím zombie aspoň strieborné oči.“

„To nie je zlý nápad. To by mohlo na Klečila zapôsobiť,“ vložil sa do rozhovoru Kubo.

Jaroslav Klečil, okrem toho, že pracoval v DigiSofte, bol jedným z najlepších a najuznávanejších hráčov Minecraftu. Bol akýmsi minecraftovým guru, ktorý na svojich stránkach zverejňoval komentované videá z hry, ktoré sa čoskoro stali bestsellerom a vykazovali veľmi vysokú sledovanosť. Pre Zamazalovu bandu bol Klečil minecraftový boh, ktorému sa nikto nevyrovná. A teraz na jeho facebooku práve bežala súťaž o najvydarenejšie stvárnenie mobov. Samozrejme, nie kreslených, ale trojrozmerných. Zlepných z papiera, vyrezaných z dreva, vymodelovaných z plastelíny či z čokoľvek iného. Keramické tam však ešte nikto neposlal. Táto úloha čakala na pivničnú skupinu Mirecraft.